

[Poul Møller.]

skønne dag er nødt til at tage dette problem op til diskussion. Det er det, jeg har villet rejse i dag og spørge, om ikke det må blive anderledes, om ikke folketinget igen må beherske lovgivningssagerne fra det øjeblik, de er fremlagt i tinget, og at ministrene så må vente og se, hvad man i folketinget bliver enig om. Jeg tror, at vi i den henseende også kan lære meget af vore nordiske nabolande Norge og Sverige i deres parlamentariske arbejde, hvor de ikke har ministre inde i alle led. Jeg skal ikke gøre flere bemærkninger herom. Jeg har i og for sig ikke fremsat dem, fordi jeg mener, at det er en sag, som har nogen politisk værdi for det enkelte parti, men fordi jeg tror, det forfatningsmæssigt, statsretligt og for vort folkestyres fremtid er rigtigt, om vi fra alle partiers side vil skænke dette problem en overvejelse.

Det ærede medlem hr. A. C. Normann var i høj grad inde på den fællesudtalelse, venstres og de konservatives grupper vedtog den 4. oktober. Jeg synes egentlig, at det ærede medlem var lidt vel hård ved den, men måske ikke så hård, som han var i starten. Vi kan jo godt huske, hvordan det ærede medlem hr. A. C. Normann i oktober under åbningsdebatten meget kategorisk afviste planen og tog afstand fra alle skattelettelser. Vi kan også huske, at der var én, han ikke havde fået taget i ed ved den lejlighed; det var hans partis gruppeformand, det ærede medlem hr. Aage Fogh, der fra talerstolen sagde, at han mente nok, der kunne blive basis for skattelettelser. En sådan er da også blevet vedtaget, men denne skattelettelse på 250 mill. kr. er gennemført, som det ærede medlem hr. Erik Eriksen har sagt, uden besparelser og realiseret samtidig med, at man på flere lovgivningsområder har øget de offentlige udgifter, områder, hvor vi ikke har villet deltage i udgiftsforøgelserne, der er opgjort til omkring 90 mill. kr. Læg dette til de 250 mill. kr., så er det ærede medlem oppe på 340 mill. kr. Læg værdien af de besparelser, som vi naturligvis kan diskutere økonomisk, til det tal, jeg her har nævnt, de 340 mill. kr., så kommer det ærede medlem op på en økonomisk virkning af regeringens politik, virkning på forbrug, virkning på efterspørgsel, der mindst er lige

så stor som vor, fordi der ikke i regeringens politik findes nogen mulighed for og noget ønske om at føre en del af skattelettelserne over til den private opsparing.

Man må ikke glemme, at i hele det skatteprogram, vi har fremsat i tinget i vinter, har der været et incitament til øget privat opsparing, en helt ny opsparingsordning med lettelser i formueskatten. Der har været forsøg på at øge aktieselskabernes mulighed for selv at kunne klare den store rationaliseringsproces, som det ærede medlem omtalte. Men hvor har det ærede medlem været henne, når det her gjaldt om at hjælpe erhvervslivet? Det er mærkværdigt med det ærede medlem hr. A. C. Normann; han taler hvert år, som om han var erhvervslivets varmeste forkæmper, men hver gang vi kommer til realiteterne, kender det ærede medlem kun én måde at hjælpe erhvervslivet på, og det er ved at give nye statslån og nye statsgarantier til erhvervsvirksomheder. Det er efter hans opfattelse en erhvervsfremmende politik. Det kan man naturligvis tro på, men vi tror ikke på det. Vi mener, det havde været mere hensigtsmæssigt, om man i stedet for havde lempet aktieselskabsbeskatningen, i stedet for havde lempet ejendomsbeskatningen, det havde været en mere virksom måde at hjælpe erhvervslivet på.

Det ærede medlem hr. A. C. Normann sagde, at han havde været så glad for min tale i oktober 1958, at han nær havde rejst sig og råbt hurra. Det er nu kedeligt, han ikke gav udtryk for sin glæde dengang. Det gjorde han aldeles ikke; han hævdede tværtimod, at det var en ret uansvarlig tale, jeg havde holdt, den, han nu afslører han egentlig ville råbe hurra for. Det er rigtigt, at jeg sagde det, det ærede medlem citerede; det står i Folketingstidende 1958-59, sp. 169. Jeg sagde dér om valutaisituationen:

„Det er på denne baggrund et ufravigeligt krav til dansk politik, at vi aktiviserer valutareserven i produktive investeringer.“

Når det ærede medlem ikke sprang op og råbte hurra, var det, fordi han hørte det, der kom bagefter:

„Men måden, hvorpå vi skal gøre det, er der nok større uenighed om. Vi tror ikke på, at staten skal udlåne midlerne